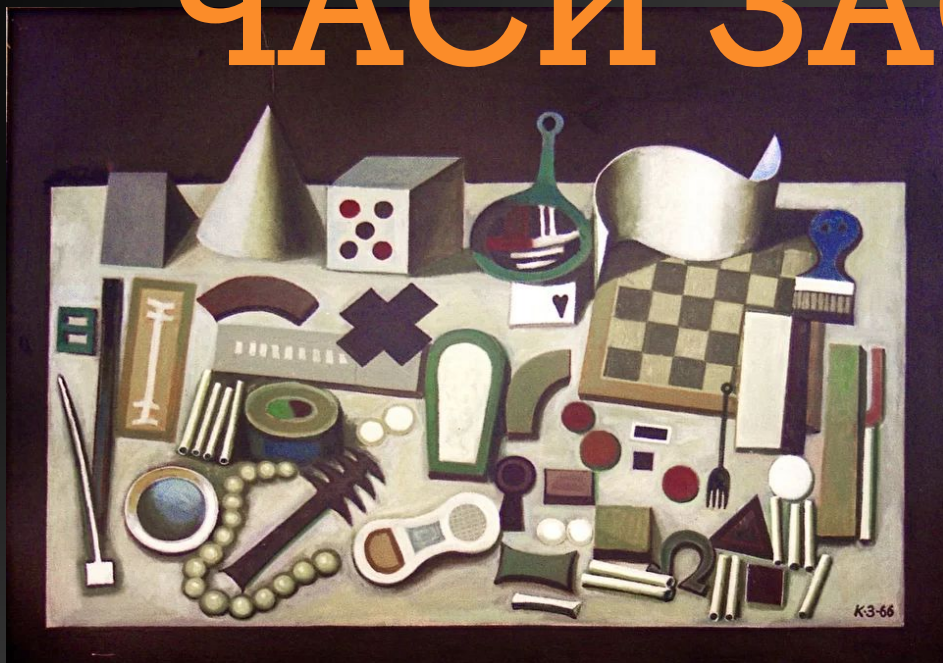
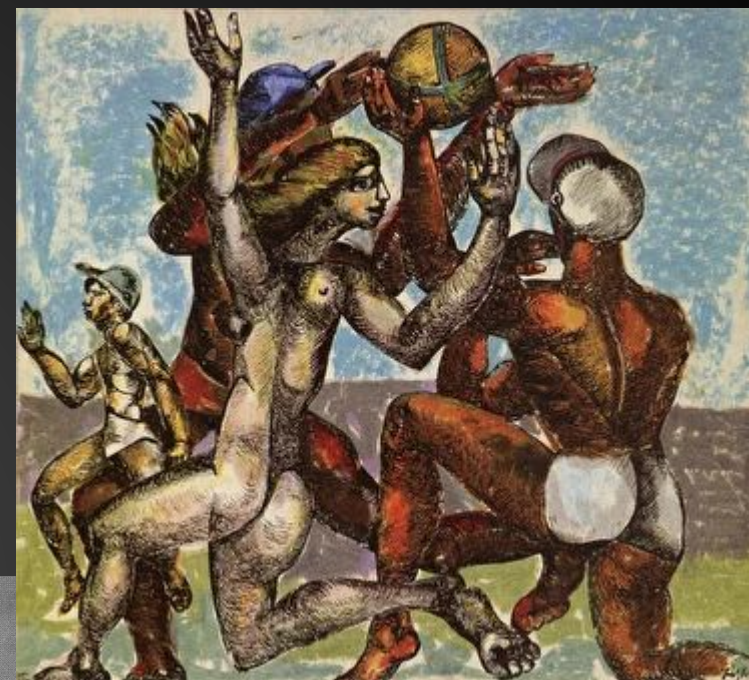

1964-1985

МИСТЕЦТВО В ЧАСИ ЗАСТОЮ

ТРАДИЦІЙНЕ МИСТЕЦТВО

- Справжні шедеври художньої творчості створили в цей часи. **І.Задорожній, М. Хмелько, М.Божій, Т.Яблонська, В.Полтавець, М.Кривенко та ін.** У цей період досягли видатних творчих здобутків такі відомі митці, як скульптор і живописець І. Гончар, художники А.Горська, Ж.Семикіна, О.Заливаха, Г.Севрук, І.Кулик, В. Мельниченко. Найхарактернішими рисами їхньої творчості були високий професіоналізм, пошук нових ідей, національний колорит.

Т. Яблонская, "Хлеб"

Задорожний Іван

• Особливою популярністю в Україні користувалися праці відомих народних майстрів:

• М.Приймаченко

• К.Білокур

• Т. Пата

• Г.Верес

• Г.Василищук.

Марія
Примаченко

Татьяна Акимовна Пата

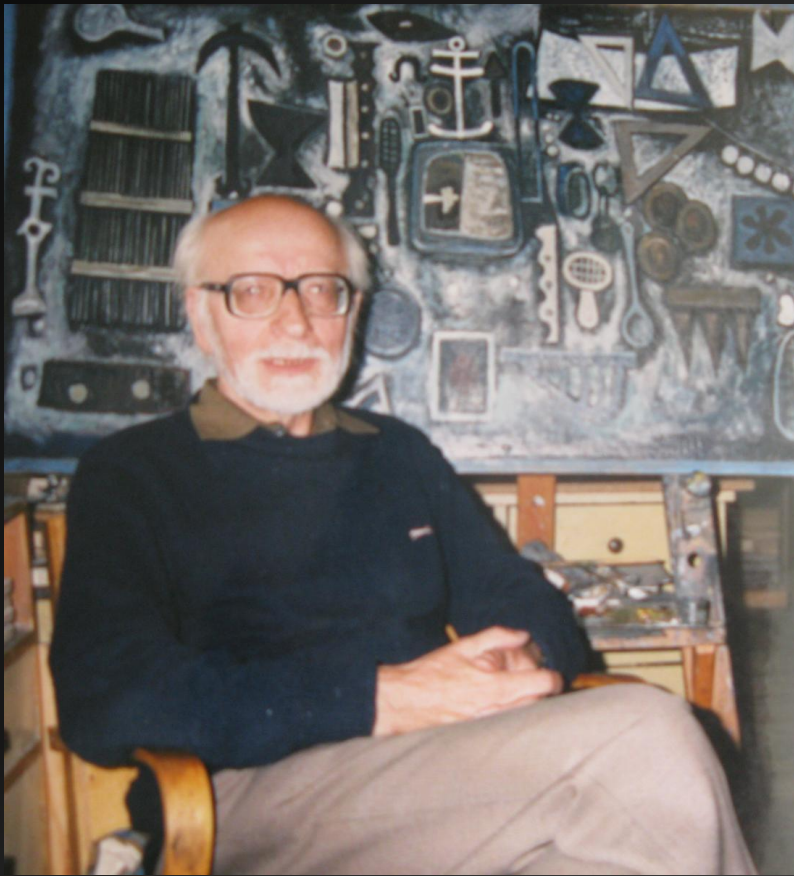
Екатерина Васильевна
Белокур

• На жаль, внаслідок того, що численні види традиційного народного мистецтва республіки перебували у занепаді, таких талановитих митців можна назвати лише одиниці.

НОНКОНФОРМІЗМ ПРОТИ СОЦРЕАЛІЗМУ. ТАЄМНА АКАДЕМІЯ КАРЛА ЗВІРИНСЬКОГО

- по 1966 рік у Львові діяла підпільна школа Карла Звіринського. Ховаючись від КДБ у крихітній квартирі, митець навчав своїх студентів європейській свободі мислення. Яка виховала наступні покоління митців.

- Карло Звіринський (1923-1997) займався малярством, графікою, багато експериментував з аплікацією та різними художніми формами. Також займався іконописом та розписував церкви. І люто ненавидів соцреалізм. Карло вважав, що може навчити своїх учнів чогось кращого, «ніж ті жахливі догматичні закони, що існували тоді в інституті».

- Завдячуючи інтелектуальному наставництву Карла Звіринського, Мінько починав майже одразу з абстрактного живопису, поступово видозмінюючи його, та переходячи до експресіонізму і постмодернізму. Через його художній стиль, так само піддавався переслідувань з боку КДБ до 1978 року. Художник вписував у свої роботи так звані авторські знаки та коди, які кочували з картини в картину, закладаючи додаткові сенси між ними. Олег Мінько залишив після себе понад 600 робіт.

Олег Мінько

ПАРКАННА ВИСТАВКА

КВАРТИРНІ ВИСТАВКИ, ЩО ДІЯЛИ В ОДЕСІ В 70-Х

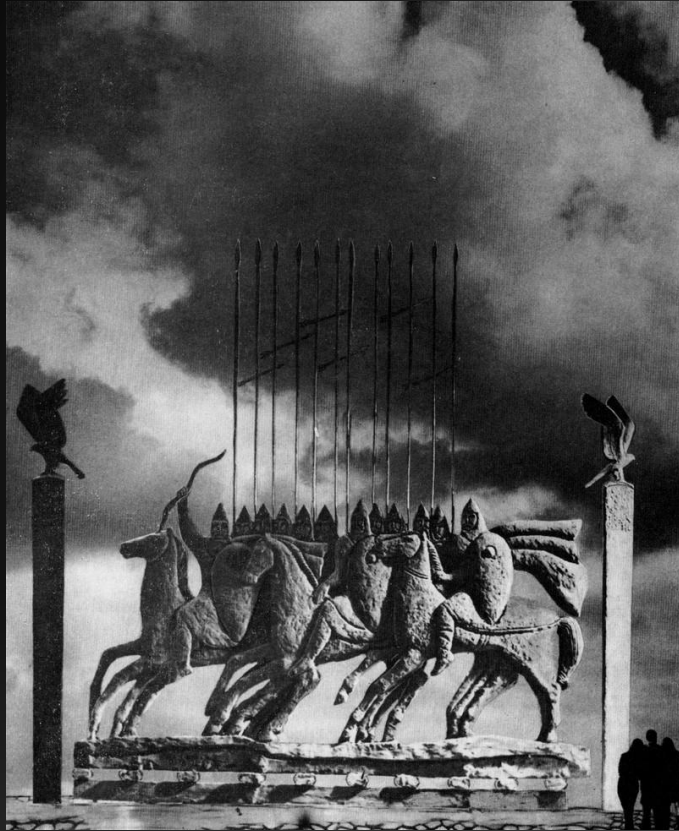

- Важливим моментом в історії Одеського нонконформізму прийнято вважати «парканну виставку», організовану Хрущем і Станіславом Сичовим 8 травня 1967 року.
- Наступного ранку кожен з них відібрав кілька своїх робіт, і вони вийшли до Одеського оперного театру, який тоді знаходився на реставрації. Вони просто взяли і вивісили свої роботи на дерев'яному паркані, написали на ньому крейдою «Сичик + Хруцик», закурили і почали чекати своїх глядачів. Зібралися перехожі, приїхали друзі з газети, штатний фотограф. Через три години приїхала міліція і мирно попросила художників згорнути лавочку, що вони і зробили. Ніяких арештів і скандалів; свої роботи художники забрали з собою додому.

- Збірна виставка стала наслідком дуже простої потреби: показувати свої роботи. Звідси ж виникла традиція квартирних виставок, що діяла в Одесі в 70-х. виставки проходили щотижня в квартирах-майстерень художників Олега Соколова, Олександра Ануфрієва і Маргарити Жаркової, Віктора Маринюка і Людмили Яструб, а також у квартирі колекціонера Володимира Асрієва, яка, до речі, перебувала між офісами КДБ і МВС.

МИСТЕЦТВО ФОТОГРАФІЇ

Работы Клокова в объективе Гильбо. Его скульптуры экспонировались на выставках в Брюсселе, Варшаве, Вене, Париже, на Венецианской биенале (1966), выставке советского искусства в Лос-Анджелесе (1976).

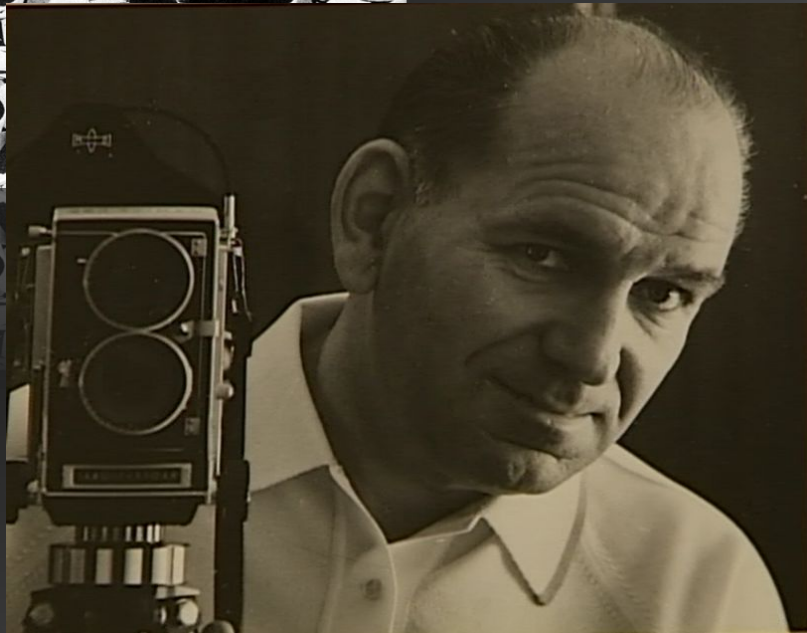
- У радянській Україні фотографія не вважалася мистецтвом і не досліджувалася. Виходить парадоксальна ситуація: навколо нас багато авторів світового рівня, але про них мало хто знає.

УКРАЇНСЬКЕ МИСТЕЦТВО В ОБ'ЄКТИВІ ІГОРЯ ГІЛЬБО

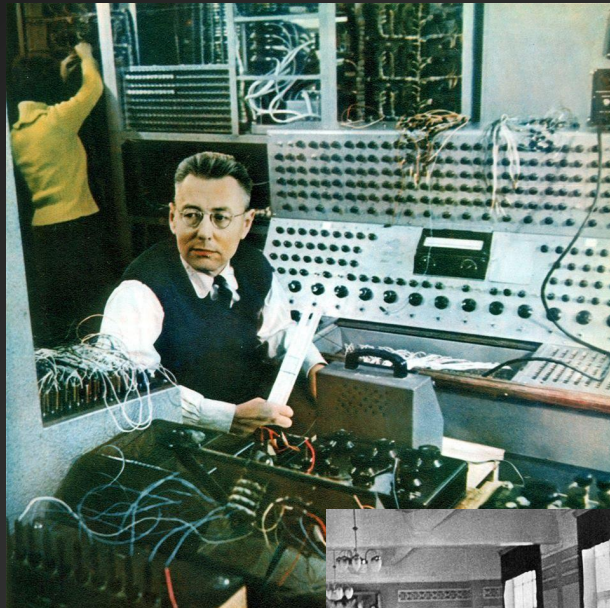
Параджанов и Приймаченко, 1973

- Взагалі, в Києві тих часів не було фотографічного середовища. Не було колекціонерів; якщо фото і продавали, то в якихось виняткових випадках. Та й напружувала тяжкість фототехніки.
- Першою виданою книгою з фотографіями Гільбо став альбом 1980 року, присвячений творчості Вячеслава Клокова. Гортаючи її сторінки, стає очевидним, що Гільбо — майстер предметної фотозйомки. "Знімати скульптуру, картини та інші твори мистецтва дуже складно, — розповідає він. - Вчитися знімати треба у хороших скульпторів, живописців, графіків, архітекторів... Клоков говорив, що якщо скульптор задоволений своєю роботою, йому не потрібні фотографічні прикраси. Головне - щоб світло малював форму".

МИКОЛА КОЗЛОВСЬКИЙ — ЗІРКИ РАДЯНСЬКОЇ ФОТОЖУРНАЛІСТИК

- *Микола Козловський* був одним з ключових апологетів епохи застою. Його фотографії далекі від реалістичності, це стовідсотковий глянець. Робітники фабрик — завжди у білосніжних халатах, діти — завжди чисті і щасливі, радянські вулиці — завжди зразково комфортні. Цей соціалістичний рай існував тільки на сторінках «Огонька», тому було би помилкою розглядати фотографії Козловського як суто репортажні. Це соцреалізм і особлива форма іконопису.

- Знімки з подорожей ще цікавіші, адже за межами СРСР Козловський уже не соромився зобразити брудну реальність. Навпаки, старанно підкреслював усі недоліки капіталістичних країн, уважно дотримуючись лінії партії. Подорожував він багато: Італія і Франція, Індія і Єгипет, навіть щось зовсім екзотичне, на зразок Джибуті та Шрі-Ланки. Про Японію навіть вийшла окрема фотокнига. В ній Козловський уже з усіх сил пройшовся по гнилих капіталістах та «американській воєнщині»..

Чим далі від нас радянські часи, тим більше естетика Козловського видається самодостатньою і стильною. Що залишається від ідеологічного мистецтва, коли ідеологія зникає в Леті? Залишається чиста форма. Композиція і кольори. Вулиці і будинки. А також обличчя, які завжди буде цікаво розглядати.

ІРИНА ПАП — НАЙВІДОМІША ЖІНКА- ФОТОГРАФ УРСР

- Уже в 1964 році Ірина Пап входить в двадцятку найкращих жінок-фоторе
- В 1971 році, в роки відлиги в Ірини з'являється нова пристрасть: власна школа фотографії при Союзі журналістів України. Це взагалі чи не перша професійна фотошкола в УРСР, адже в ті часи фотографічна освіта була відсутня як така. Фотографів готували хіба що в ПТУ, на дуже елементарному рівні. Ірина ж взялася за справу серйозно. Там проводились лекції та майстер-класи знаменитих фотографів (зокрема, з Росії та Литви), а також повноцінні портфоліо-рев'ю. Інститут не був офіційним освітнім закладом, але випустив чимало професіоналів (серед яких Віктор Марущенко, Валерій Керекеш, Сергій Пожарський та інші). портерів світу за версією німецького довідника з історії фотографії.

1960, Київ. Першокурсниця інституту Карпенка-Карого

1965. Колгосп «Нове життя»,
Чернівецька область

1965. Передові будівельники, що брали
участь у післявоєнній відбудові
Хрещатика

ПІДПІЛЬНА ПОШТА УКРАЇНИ: ПРОПАГАНДА І МИСТЕЦТВО НА МАРКАХ

ДЯКУЮ ЗА УВАГУ!

